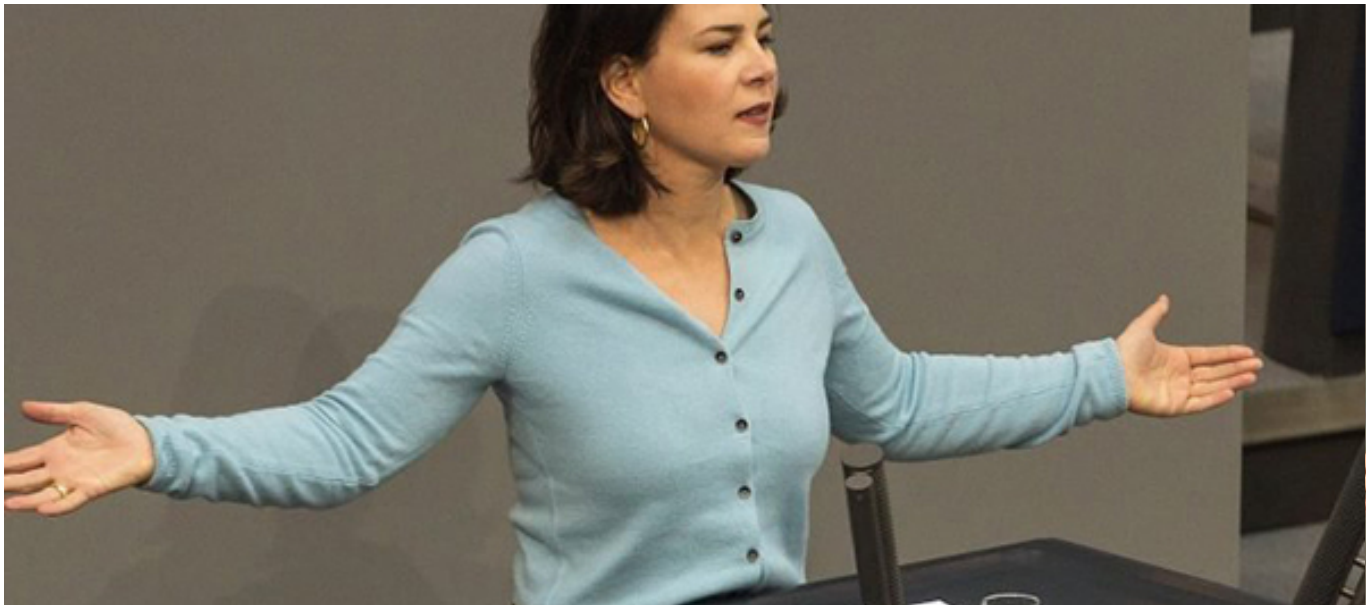

Baerbock is de omgekeerde Merkel: Duitse Groenen zijn veel conservatiever dan men vermoedt

Posted on 19 mei 2021 by Felix van Litsenburg

De Duitse Groenen doen het enorm goed in de peilingen en ook in Nederland verheugen velen zich al op een groene bondskanselier om Angela Merkel op te volgen. Men vergist zich echter, door de partij te zien als een soort Duits GroenLinks. Juist de conservatieve randjes van de Duitse Groenen zijn de oorzaak van het succes. Een Groene verkiezingszege in september hoeft daarom lang niet zo radicaal uit te pakken als de groene fanclubs hier het liefst zouden zien.

De doorstoot van de Groenen als de grootste partij van Duitsland wordt met gretige ogen bekeken. Heel zelfbenoemd weldenkend Nederland, weldenkend Europa hoopt dat het een nieuw tijdperk zal inluiden. Stelt u het zich voor: de grootste economie van Europa, een van de vijf grootsten economieën *ter wereld*, in de handen van een Groene partij!

Het begon allemaal vrij kort na onze eigen Kamerverkiezingen in maart: de Groenen eisten een deelstaatverkiezingszege op en bleken het toen ook nog beter in de landelijke peilingen te doen dan de Union, de Duitse variant van het CDA en Merkels partij. Gestuntel binnen de Union, in het bijzonder over de vraag wie Merkel zal opvolgen, maakte het vooruitzicht op een overwinning van de Groenen alleen maar aannemelijker. Sindsdien lijkt het haast algemeen geaccepteerd dat de Groenen de landelijke verkiezingen in september zullen winnen!

Het zal een grote tegenvaller zijn, als blijkt dat de Groenen een politieke partij zijn als ieder andere, met haar eigen tekortkomingen en onprettige geschiedenis. Bovendien is ze lang niet zo idealistisch als men denkt – het is geen Greta Thunberg die zich als politieke partij manifesteert, integendeel. De opstoot van de Duitse Groenen zal aan stoom verliezen. En dan maakt het niet uit of die op biomassa of op kolen loopt.

Ophef handig ontweken

Dat neemt niet weg, dat de Groenen het voorlopig uitstekend doen omdat ze gevaarlijke klippen goed hebben ontweken. Ze steken goed af tegen de gedoodverfde regeringspartij, de Union, die door corruptieschandaaltjes en een lijsttrekkersstrijd een slecht figuur slaat.

Ten eerste wisten de Groenen razendsnel te schakelen toen bleek dat het Kanselierschap in het verschiet lag. Ze lieten het tweekoppig leiderschap van de partij varen en schoven Annalena Baerbock als de onbetwiste kandidaat naar voren. In plaats van de machtsworsteling die nu bij de CDU/CSU heeft plaatsgevonden tussen Armin Laschet en Markus Söder, hebben de Groenen heel netjes de keuze gemaakt voor slechts één kandidaat, zonder broedertwist. Nog beter: de kandidaat is een vrouw.

'NegerSchwanz'

Ten tweede hebben de Groenen het meest recente opborrelende schandaal snel in de kiem gesmoord. Het is u verder misschien ontgaan, maar onlangs was de hashtag 'NegerSchwanz' trending op Twitter in Duitsland. Ik laat u raden naar de vertaling hiervan, maar het is beslist niet netjes. Het ging om een opmerking van het controversiele lid van de Groenen, Boris Palmer, over de Nigeriaans-Duitse voetballer Denis Aogo.

Palmer was al langer een doorn in het oog van de Groenen, omdat hij behoorlijk rechts is en provocerende uitspraken niet schuwt. Zijn boek heet 'We kunnen niet iedereen helpen', hij zei dat Duitsland 'geen ruimte heeft voor iedereen' en wilde hij een lijst samenstellen van asielzoekers met een strafblad. Hoewel hij al een kwart eeuw actief is geweest voor de Groenen, en hoewel Aogo zelf beaamt dat de opmerking uit zijn context was gehaald, werd Palmer niet de hand boven het hoofd gehouden: de procedure om hem te royeren is van start gegaan en wordt door Baerbock zelf gesteund.

Nieuwe schandalen vermeden, maar de oude zijn er nog

Nu denkt u misschien: 'Die Palmer was wel een vreemde eend in de bijt daar, bij de Groenen. Het is alsof Thierry Baudet de nummer twee bij Jesse Klaver was!' En daar vergist u zich: Palmer was nog best gematigd voor een Groene politicus, als u het vergelijkt met een van haar oprichters: Baldur Springmann.

Springmann combineerde liefde voor de natuur en angst voor de atoombom met 'Blut und Boden' en staat op de website van een Duits agentschap onder het kopje 'Nazi's bij de Groenen'. Hij brak vrij snel na oprichting met de partij, omdat ze voor hem te links werd.

Om de schizofrene oorsprong van de Duitse Groenen nog verder toe te lichten, stappen we over naar de *soixante-huitard* Daniel Cohn-Bendit. Dit kind van Duitse joden die voor de Tweede Wereldoorlog naar Frankrijk waren gevlucht, staat duidelijk nogal ver van het gedachtegoed van Springmann.

Cohn-Bendit wordt echter gezien als de meest prominente Groene politicus die flirtaties met pedofilie niet schuwde. Deze schandvlek kleefde zo aan de partij dat er een officieel onderzoek op poten werd gezet om de precieze toedracht te bepalen en er voorgoed afstand van te nemen.

Na extreemrechts en pedofilie komen we pas uit op een gemeenpunt met onze poldergroenen: een voorliefde voor maoïsme. Onze eigen Paul Rosenmöller hield er een verdachte bewondering voor Maoïstische dictators op na. Centrale figuren bij de Duitse Groenen zaten vroeger bij Communistische en Maoïstische groeperingen,

zoals bijvoorbeeld voormalig sleutelfiguur Angelika Beer, of Winfried Kretschmann, minister-president van de deelstaat Baden-Wurttemberg.

Zo radicaal niet meer

Buitenstaanders zien graag de idealen van hun plaatselijke groene partij weerspiegeld in de opmars van Baerbock en co. Daarom is het zo spannend – en daarom zitten ze er ook naast. De Duitse Groenen zijn namelijk lang niet zo links of zo idealistisch als bijvoorbeeld GroenLinks. Er woedt al jarenlang een intern conflict tussen de 'realo's' (de pragmatici) en de 'fundi's' (de idealisten). De pragmatici hebben dit conflict gewonnen en dat verklaart ook het Groene succes.

Laten we terugkomen op de twee Maoïsten, Beer en Kretschmann. Voor Beer is de partij duidelijk niet idealistisch genoeg: zij is overgestapt naar de Piratenpartij. Kretschmann daarentegen zou, getuige sommige uitspraken, zo bij de PVV aan de slag kunnen: zo omschreef hij vluchtelingen als 'jonge mannenhorden' die het beste ver buiten dichtbevolkte gebieden kunnen worden opgevangen, waar ze het minst gevaarlijk zouden zijn.

De tweekoppigheid kan de Groenen nog parten spelen

Die aanpak van Kretschmann ligt ten grondslag aan het succes van de Groenen in Baden-Wurttemberg. Zijn jongste verkiezingswinst in Baden-Wurttemberg in maart kondigde het begin van de uitdaging richting Union aan. Maar zijn aanpak toont ook precies aan waarom buitenstaanders zich verkijken op de Groenen: zij menen dat het een partij vol met Jesse Klavers is en beseffen zich niet dat het een partij is die veel van haar succes aan Wilders- en Baudet-achtige politici te danken heeft.

Voorlopig zien zowel linkse als rechtse stemmers zich weerspiegeld in de Groenen. Dit zal niet eeuwig kunnen duren. Linkse stemmers zullen afhaken als de partij *nog* pragmatischer wordt en vermijden het liefst samenwerking met de Union.

Rechtse stemmers zullen afhaken als blijkt dat de Groenen in Baden-Wurttemberg misschien wel conservatief zijn, maar overal elders hun linksradicale streken nog niet kwijt zijn. Deceptie ligt op de loer: de kans is groot dat de tweespalt de Groenen nog parten zal spelen voor verkiezingstijd. Zo niet? Dan is de grootste partij van Duitsland een typisch *Duitse* Groene partij, dat wil zeggen: een Groene

partij die verbazingwekkend conservatief is.